

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. s pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. s atrassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España ..	3 mesos....	1'60
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè..	3 mesos....	1'00
	1 any.....	5'50

L'ESBALDRAGAT DE PEDRUXELLA.

Allá enfóra, à sa part des ponent de Pollènça, qu' es una de ses viles de més fama de dins s' Illa de Mallorca, hey ha una vall estèsa y pomposa que se diu la vall d' En March. P' el mitx d' ella passen sempre plegats un torrent y un camí, qu' un còp està à l' esquèrra s' altre à la dreita des torrent y mèna à moltes de cases que s' amagan devall gròssos arbres regats per moltes y bones fònts. Té per costé à sa tramuntana ses altes muntanyes de Ternelles y de Ariant y à sa part del Mitjorn ses de la faresta peña anomenada Mascorda.

En dins de la vall d' En March s' hi veyà à la dreita, fa cent cinquanta anys, un altre vall més petita ubèrta dins sa muntanya que puja à Ariant y en es seu fondo hey havia un tròs de plà de terra rica y calenta que constituí s' hort de Pedruxella, regat per una fonteta que brollava baix de ses altes, ròtges y pelades timbes que per sa part del gargal tancavan aquesta vall. Sa fònt donava vòltes per aquells plans y marjades que feya fèrtils y sempre verds, sense que se perdés una sola gota de sa séua aygo.

Al mitx d' aquelles hermoses tanques d' hortalissa y de tarongers s' axecava una casa rústica de teulades altes y baixes, de parets ben blanquès, amb un forn à la dreita y una barrera à l' esquèrra; y à dins la casa hey vivian un vey de vuytanta anys, que tothom respectava amb so nòm del sen Maciá, com à patriarca d' aquella familia, son net Llorèns casat amb sa séua dòna na Maria y dos fiys d' aquest matrimoni, un de deu anys, s' altre de set, atlots molt etxarovits y estimats des seu bisavi.

Com per la vall d' En March no hey ha més camí qu' es de muntanya y aquesta petita vall de Pedruxella estava fóra camí, aquella casa era desolada y sa possessió mes pròp que tenia era sa casa principal de Pedruxella qu' à un quart enfóra s' axecava à n' el coster de la dreita, un poch més endins de la vall d' En March. Pòques vegades s' estreve-

nia que passasen caminants per aquell lloch, y per arribá à ses cases de s' hort era precis auarhí apòsta per feynes.

Un decapvespre, dos frares de Sant Domingo, que venian de la part de Moritx feran cap à la casa de s' hort y quant arribavan à n' es portal trobaren el sen Maciá que s' entretenia amb sos seus nets en seyar faves.

—¡Ave María Puríssima! (digueren els frarets.)

—Concebuda sens pecat, (respongué es vey.) ¡Vostès per aquí, Pare Llacinto y Fra Còsme! ¿Quin seña?

—Hem sortit à fé sa capta de ses olives y mos ne tornám à la vila, à poch à poch.

—¿Que no s' han rohat amb sa cama d' araña qu' ha feta?

—Mos hem aturat à Can Melsiòn y allá al temps que brusquetjava hem prè una mossegada de pa y unes quantes figures seques.

—¿Han vist quin temps, sense volè ploure? Jo tot m' he alegrat quant he vist sa brusca d' avuy, mes ja torna aclarisè el Cèl. Y noltros els pagesos encara no tenim sembrat per falta de sahó.

—Deixau fé al Bon-Jesus que ja provehirá. Encara no passa d' hora. Es temps no pòt quedá en lá. Ja vendrá es seu dia. Sabeu qu' està de carregat per sa part de tremuntana. Jo no estrañaria que hey tornás abans de que fossem à la vila.

—¡Llorèns! (cridá es vey de demunt es portal.) Dona un aumut d' olives à fra Còsme.

En Llorèns fé lo que son avi li deya.

—¡Tot sia per amor de Deu! (contestá el Pare Llacinto.)

Y quant estava ja devòra es llandá des portal per anarsèn, se returá y digué à n' el sen Maciá.

—Supòs que demá mos veurèm pe' l Convent.

—¡Axò no vòl! ¡En bon dia de Tots Sants! ¡no 'n mancava altre! Jo encara que véy, gracies à Deu, m' aguantan ses cames, y no pèrd cap missa de precepte. Y demá al decapvespre tench d' aná à absòldre per sa méua dòna y es meu fiy que sían al Cèl, com ho acostum fé cada any.

—Per axò heu deya. Perque sé que tenu el vas à n' es Convent y me recòrd que som jo molts d' anys es frare que vos fa ses absòltes.

—Bé diu, donchs. Allá mos veurèm, si Deu ho vol, després de vespres. Fassem favó de tení apareyades dues candelletes per aquests atlots.

S' en anaren els frares; se fé horabaixa; En Llorèns y na Maria deixaren sa feyna y comparegueren à ses cases acompanyats des parey de bisties que tenian y des cá en Ramell qu' es posá à jugá amb sos atlots. Es gall y ses gallines s' enfilaren per ses branques d' un lladoné qu' hey havia à la clasta de ses cases, y comensá à soná dins sa muntanya es fabiolet des pastó de Pedruxella que pasturava sa guarda d' auveyes per aquelles altures, y s' en tornava à ses cases.

Es vey seguí seyant faves; y llums encesos, quant na Maria feya foch à sa llar per fé ses sopes, se seña y comensá à passá la Corona amb companyia de son net y d' els seus infants.

Mentres passavan el Rosari se posá à ploure altre vegada. Aquella brusca espessa alegrava el còr de tota aquella familia, perque veyan qu' era arribada s' hora qu' esperavan de podè sembrá ses terres altres y costers d' aquella petita vall, per podè en son dia pagá la tèrsa de sa renda d' aquell lloch.

Acabats de resá, soparen; y mentres sopavan recaygué sa conversa sobre s' aygo.

—Si anit se descarrega del tot es temps, sa sahó será ben bona, (digué En Llorèns); y demá, jo y na Maria per aprofitarla mos posarem à sembrá faves.

—¿Demá? (digué amb estrañesa el sen Maciá.) ¿No sabs que demá es festa gròssa? Demá es el dia de Tots Sants y hem d' aná à missa à la vila y à fé absòltes p' els nostros difunts.

—Padrí, (contestá En Llorèns.) Primé es s' obligació que sa devoció, y jo no vaitx derrera pèrdre sa pòca sahó qu' hey ha. Si fa bon dia, passat demá sería fuyta y tendria qu' esperá que tornás ploure y qui sab si per enguañy aquesta será sa derrera.

—Tú cumpleix amb lo que Deu mana

y deixèt de càbules. Demà vés à missa amb sos téus infants y ja sembrarás passat demà, qu' encara que sia sa Conmemoració d' els Mòrts es dia fané y al temps que sembrarás tú y sa dona podreu aximateix passá un Saltiri de *rè-quiem* per ton pare y ta mare que Deu tenga.

—Padrí. Aquesta vegada tendreu que perdoná. Jo demà no aniré à la vila, ni na Maria tampoch; perque m' ha d' ajudá à sembrá ses faves. Si voleu durvosnè els infants amb vos, res hey tench que dí, perque no 'm farán falta. Deu perdonara per aquest, pich vista sa necessitat de aprofitá sa póca sahó qu' hey ha.

—Vultros joves voleu sebre més que els veys y no escoltau els conseys d' els qui tenen experiència.

—¡Pero no veys, padrí, sa necessitat qu' hey ha de no deixá pèdre es temps que Deu mos dona! Si hagués fela aquesta aygo fa tres dies tot estaria ja sembrat y demà vos acompanyariam, però qu' hey porèm fé neltros. Hem de prendre es temps axí còm vé y no pèdre ses manades p' es rostoy.

—Tú mateix; però te dich que te pèrds per no tení prou coufiansa en la Providència. Qui sab si demà encara plourá y passat demà tendries milló sahó.

—¿Y si fa bon sol y vent sech y es costrapara sa tèrra?

—Fé es téu cap envant, y jo faré es méu. Fassa Deu que per sa téua indiferència en cumplí els Manaments de la séua santa lley no heu pagues qualque dia.

—Veys, padrí, (digué na Maria). Jo tròb qu' aquesta vegada té rahó En Lloréns. Una saholeta que Deu mos dona convé aprofitarla quant es s' hora. Anau à la vila amb sos atlòts y neltros diumenge que vé ja tendrèm sembrat, obirèm dues misses perhom per quedá en pau per demà.

—¡Maria! ¡Que vòls que 't diga! Els veys y els joves no mos avenim amb sos pensaments. Fareu lo que voldreu. Més jo amb totes ses méues còses m' escolt sempre el còr y els impulsos que Deu m' hi dona. Si vultros escoltasseu aquesta veu interiò y no sa de s' interés tál vegada fariáu lo que jo vos aconsej. Atlòts; anau à jaure y dema dematí en cridarvos posauvos sa mudada nòva, qu' heu de vení à la vila amb so padrí.

Els atlòts que ja becavan per demunt ses estormies, feran un baday y un estirament de brassos y s' en anaren à sa llitera. Mes tard heu feren sos pares y son avi, y l' ondemà dematí surtia un sòl que xapava ses pedres, y el Cèl estava estirat y com que s' hagués olvidat ja des ploure des dia abans.

—
Eran les deu des dematí de la diada de Tots Sants. Es vent callava. Sa guarda de Pedruxella tornava pasturá per ses planures més altes de sa muntaña à sa

part de ponent. Demunt una peña hey estava es pastó que després de mirá quatre hòyres color de sanch que sortint de la mar del Grech passavan fregant ses dretes y farestes timbes de la part des llevant, havia acalat la vista dins la vall de s' hòrt y allá baix de sa peña que l' aguantava contemplava s' hortolá En Lloréns que menant es parey feya solchs p' el coster de sa muntaña. Derrera ell caminava na Maria amb so cañom doblegat fermat y plè de faves que prenía à grapades y les anava deixant caure una à una dins es solch. A son costat corria y jugava encalsant titines en Ramell y per la clasta de ses cases cantava es gall mentres deu ó dotze gallines gratavan sa tèrra y picavan menjant ses busques y cuquets qu' arreplegavan.

Els atlòts no hey eran. De bon matí, tornant es pastó d' ohí sa missa primera des Convent, havia trobat es vey el sen Maciá qu' acompanyat d' els séus bisnets feya camí cap à la vila.

Sa remó de s' aygo de sa fonteta baixant per ses peñes se mesclava amb so cant des gall, amb so piulá de ses gallines y amb ses cansons qu' En Lloréns y na Maria cantavan al temps que sembravan.

Al costat des pastó de Pedruxella hey jèya alenat espès y amb sa llengo defora en Mosso es séu ca, costant company de sa séua guarda. Allá lluny se sentian ses campanes de la vila que tocavan, y desiara es faviolet des pastó acabava de doná vida à n' aquell recó del mon que parexia sa morada de la pau y es centro de sa tranquilidad més envejable.

De sopte en Mosso s' axéca y mirant cap à la mar deixá sentí un griñol llarch y agut.

—¿Que deu tení, aquest cá? (pensá es pastó, aturantsè de soná y mirant cap ahont es cá mirava.)

Un altre griñol més dolorós qu' es primé fonch causa de que ses auveyes s' arremolinassen posantse cap per cap, mirant en tèrra com si douassen señal de havè de ploure fòrt. Es cá al entretant seguía lladrant al Cèl amb sa coua entre ses cames. Es pastó, no compreguent aquelles rareses de sa séua guarda y des séu cá, pujá dalt una ròca d' hon se descubria la mar de tramuntana y tot es fons des vall, mirá per tot per veure si venia qualque fibló de vent ó d' aygo, y res vé mes qu' alguns niguls lletjos y de color raro. Amb axò sentí es cus de s' hort de Pedruxella, en Ramell, que també griñolava amb tanta pena com si estigués tancat dins s' estable y volgués sortir.

De repente sent un renòu sord, un trò esquerdat y farest, d' un sò particular que no s' assemblava à n' es trò des llamp, y es pastó se girá en sech per veure d' hont sortia, quant un fòrt moviment de trepidació conmodò sa ròca ahont estava y vé amb uys esglayats

engronsarsè ses peñes des séu enfront, ferse bossins ses timbes de sa muntaña qu' al devant tenia y caure ses ròques atropellantsè ses unes amb ses altres amb una precipitació may vista.

Un nigul de pols tapá aquella horrosa escena. Ses auveyes corrent se precipitaren cap à ses cases de sa possessió y es pastó derrera elles com un bàmbo corria alelat sense podè donarsè conta de lo que passava.

Vint segons després la vall de s' hort de Pedruxella, llibert des nigul de pols, se vé qu' havia desaparegut d' aquell paissatge amb l' amo, sa madòna, es gall, ses gallines, es parey y es cá. Y allá ahont abans s' hi veyia una copiña de verdura hey havia un badaluch de peñes desconcertades qu' acaramullades omplian aquella coma.

Es nigul de pols qu' havia axecat aquest desastre va corre tres dies per dins la vall d' March, y es gran renòu mogut per aquell desllavasament contan que se sentí dins tota Mallorca, que cregué que es moviment de trepidació qu' havia experimentat tothom era degut à sa cayguda de aquelles altes timbes.

Un any després sa fonteta de s' hort torná compareixe mitja llejo més avall d' aquell esbaldragat, y Pedruxella fé un nou hortet devora ses cases.

El sen Maciá morí pochés dies després des sentiment d' havè perdut ca-séua, y els dos orfanets benehiren sa devoció des séu bisavi qu' era causa de sa salvació de ses séues vides.

PEP D' AUBEÑA.

EL SAGRAT CÒR DE JESÚS.

~~~~~
Còr de Jesús, font divina
D' aygo de etèrna salut,
Siau de mon còr corrupt
La segura medicina.

—
Còr de Jesús. Hermos llòch
Ahont resideix la Puresa,
Mon còr es niu d' impuresa
Netejauió amb vòstron foch.

—
Còr de Jesús que la llança
De Lonjinos trossetjá,
Vullau dins mon còr sembrá
Fè, Caritat y Esperança.

—
Còr amorós y sagrat
Del Redentor Jesucrist
Arrancau de mon còr trist
La llevó de tot pecat.

—
Sagrat còr del fíy de Deu
De tot hé dispensador,
La flamada del amor
Sembrau dins mon còr de neu.

Còr de Jesús, encès forn
Del amor més pur y sant,
Posau mon còr flametjant
Fins que sant y pur se torn.

Còr de Jesús nuhu d' amor
D' els angels y xerafins,
Posauhí mon còr dedins
Fins que còm ells vos ador.

Còr de Jesús, benestà
Ditxa y pau la més segura,
Donau à mon còr ventura
Quant aquest Mon deixarà.

Còr de Jesús, claredat
Que tot l' Univers governa,
Donau-mè la glòria eterna
Per vòstre immensa bondat.

Còr de Jesús, pou y rèl
De ventura y de alegríja
Feys que mon còr puga un dia
Adorarvoó en el Cèl.

Còr de Jesús, Còr sagrat
Tresòr el més sant y rich,
Feys que 'l méu vos glorifich
Per tota una Eternidat.

Còr adorat de Maria
Amb l' ardor més pur y sant,
Ompliu mon còr ignorant
De santa Sabiduria.

PEP D' AUBEÑA.

SA RIFA DE NADAL.

Enguañy, perqu' ha donat sa casualitat de que vengués ara derrerament un premi gròs en aquesta provincia, de 2,000 duros, bastará axò perque n' hi haja molts que jugin à sa Loteria esperansats d' arribá à n' es premi gròs de Nadal. De manera que no estrañaríam que sa festa d' enguañy mos costás més doblés qu' es que mos ha duyt aquest premi, y que passat festes en sortiguem perdent.

Cadascú es señó de tirá lo qu' es séu, però axò que farán molts segurament d' afluirarsè de pagá un deute, ó de vestí, ó de menjá ó de remediá ses necessitats de sa dòna y d' els séus infànts; per podè jugá un duro, ó dos, ó deù, ó més, en es premi gròs, com si tenguessen seguredat de qu' los ha de tocá, axò no heu podèm aconsejá ni aplaudí may.

—A qualcú ha de tocá sa loteria y podria essè que 'm tocás à mí. Qui no hey pòsa no s' hi espòsa. Es mòdo de que me tòch es tenirhí qualque còsa. Vuy prová quina es sa méua sòrt. Per ventura Deu té destinat que jo trèga sa gròssa.

Totes aquestes rahons foradades vos dirán per fervos veure que no es cap des-

barat es posá à sa rifa, y noltros no deym qu' heu sia; però trobám que no hey deu havè de posá res aquell que no tenga doblés tiradós.

Sabeu qu' es de mal d' ensopegá es billet d' es prèmi gròs. Figurauvós que de dins Ciutat s' ha de morí una persona es dia de sa rifa, una sola persona, y qu' aquesta sou vos.

—Justament seré jo, (me dirá es lectó) quant son tantes, ses mils de persones qu' hey ha dins Palma. No es regulá que jo tenga tal desgracia. Es tocarmè à mí aquesta sentència de mòrt es casi tan impossible com una metla s' adressarsè.

Ydò, calculau que sa rifa es lo mateix, y noltros som tan cegos qu' allò que veym qu' ha d' essè una ventura per noltros mos pareix estarhó tocant amb ses mans; y qu' allò altre qu' ha de essè per noltros una desgracia mos pareix estar-nè ben enfóra.

Y mentrestant sa probabilitat d' una còsa es sa mateixa que sa de s' altre. A Mallorca cada any s' en van molts de millions de reals en ses rifes, y axò es un perjudici gròs per sa prosperidat d' es nostro abatut comèrs y per sa nostra desacreditada industria.

Perque vejeu fins ahont arriba sa mania de posá à sa Loteria, que jo vos puch mostrá no un, sinó més de dos subjectes que compòrtan que los apremian per aná à pagá sa contribució, y no obstant no fan cas de regalá à n' es Govern deù duros per Nadal amb s' esperansa de trèure es premi gròs.

Axò es una ceguedat. Axò es un joch com qualsevòl altre que mina sa prosperidat de tota familia. No hey ha més diferència qu' aquest es permés y els altres no.

Ja més valdria qu' aquests duros que tiran molts à sa Loteria, per no trèure may, los emprassen per tapá aquells forats destapats per hont entra s' oratge que los costipa y que los fa tossi més de dues vegades.

POQUET Y CLARET.

A MON AMICH ...

Es méu còr plè de tristó
Sòls no 'm dexa respirá
Tan gran es, amich, s' amó
Qu' en causa suprèm doló
De tú haverme d' apartá.

Ton caracte angelical
Pensant en ell m' estasia
Añorant, amich, es dia
Qu' en sa méua compania
Per temps tornarás à está.

Si m' en entr dins un jardí
Hey veitx sa téua hermosura
Ja mirant el bell jasmí
La blancor del lliri fi,
De la ròsa la finura.

EN JUAN.

XEREMIADES.

Hem rebut es número 41 del periòdich *El Siglo* òrga ó trompeta d' els Gran Magatzems del mateix titol qu' hey ha à Barcelona.

Conté una pila d' escrits y gravats y figurins y de tot, bõ y barato, però encara més còses veuríau dins els seus Magatzems, si anasseu à Barcelona.

*
**

Ja tenim el señó Governadó recen nombrat per aquestes isles que fa corantena à San Carlos y qu' avuy mateix entrarà dins Ciutat. Deu fassa que sia tan bona persona còm el señó Santoyo que també hagué de fé corantena abans de comensá els séus curts dies de mando; que foren però bastants perque poguessen apreciá ses séus bones cualidats, sa séua gran laboriosidat, sa séua excellent intenció y es séu bòn dó de govern. Noltros esperám que el señor Cos-Gayon donará pròves aviat del bon nòm que 'l precceix y se mereixerá també del tot ses nòstres alabanses, axí com se mereix desd' ara ses nòstres simpaties.

*
**

Alguns fumadós pagesos mos diuen que en els Estanchs de certa vila els estanqués, valguts de sa carestia des tabach, venian ses ecsistències que tenian, à doble preu casi des tarifat.

¿Que mereixen aquests estanqués?.....

*
**

—¿Toni, que cerques amb tanta desesperació?

—Tabach.

—¿Y que no n' hi ha á s' Estanch?

—Cap mica.

—¿Y aquell que deyan qu' havian duyt de fora Mallorca?

—Ca, homo. No n' hi ha hagut per una xuclada perhom.

—¿Y ara com heu farás?

—Jo no heu sé. Si à la vila tenguessem xocolaté, fumaría pellòfes de cacau, perque ja estich cansat de fumá barba de parra.

—¿Y s' escolá qu' es tan fumadó com heu fará?

—Confiaua tení part d' una barcada de tabach de contrabando que varen fé dú d' Algé uns quants s' altre dia; y los han prèsa sa barcada quant ja la tenian amagada dins un bòsch. ¿Y qu' ha fet de desesperat? S' en ha anat à fumá ses claus de Sant Pere.

—Y ara Sant Pere no té claus?

—¿No 'n té, y no mos podrà obrí el Cèl.

*
**

PONGELLA.

A un test, demunt ma finestra
Hey vaitx sembrá pensaments,
Qu' han sortit, perque 'm recòrdi
Més de tú, si essé pogués.

Totes ses flòrs que d' ells surtan
Per tú las te cohiré.....
Vida amor ¡si per mí fora
Sòls un, de tos pensaments!

T. LEBREGA.

COVERBOS.

Un gran señó estava molt satisfet de sa gracia d' un comediant y li digué que anás a ca-séua a veurèl perque li volia regalá qualque còsa.

Es comediant hey va aná y quant va essé a sa pòrta, li digué es porté:

—Escolt, jo l' he alabat molt devant es señó, per lo mateix tròb que 'm pòt doná qualque còsa per mí de lo que li darà.

—Bé, moltes gracies; vos donaré la quarta part.

Va entrá per endins y trobá un criat que li digué lo mateix.

—Bé, gracies; (li contestá es còmich) te donaré la quarta part.

Seguí per endins y li sortiren dos criats més amb sa mateixa pretensió, de manera que tot lo qu' havia de cobrá ja 'u tenia promés.

Quant es señó li demaná que volia, ell li contestá:

—Vòsa señoria fassa favó de maná que me donen cent garrotades y axí n' hi haurá vinticinch per cada un d' els quatre criats que ja m' han demanat qualque còsa.

A s' Ermita de sa montaña del Toro hey ha un sacerdot qu' está destinat per custodiá aquell sagrat lloch, y un diumenge hey va aná una familia de la pagèsia a cumplí los séus vòts. Quant arribaren dalt sa montaña anaren a visitá al capellá que 'l trobaren en taula per berená. Després d' haverlo saludat li digueren que volían parlar amb ell, y el sacerdot los digué que fessin favó d' esperar un instant, si no tenían molta pressa, convidantlós a berená amb éll. Acabat de berená los digué:

—Digau, germans, lo que voleu.

—Noltros hem vengut per si volia fé el favó de dirmós una missa.

—¿Quin día?

—Avuy mateix.

Y es capellá coneguent qu' heu deyan per ignorancia, los digué:

—Però, bono; voltros heu vist qu' ara he acabat de berená, y sabeu que per

combregá han d' está dejuns, ¿còm vos puch dí sa missa avuy?

A lo qual contestaren que pensavan que podia dí sa missa avuy y gordá el Bon-Jesus per combregá l' ondemá, antes de berená.

* *

Una operista va aná per primera vegada a s' ensay d' un' òpera qu' havia de cantá.

—¿Que li pareix s' orquesta? (li demaná s' empresari que l' acompanyava després d' havé acabat s' ensay.)

—Bé; però tròp qu' está una miqueta alta.

—Lo mateix trobava jo; pero no tenga ansia, demá mateix faré serrá mitx pam tots els assientos d' els músichs.

* *

Un homo va aná a una possessió y com es regulá els cans s' acabussaren a ell, y veient es jòch mal parat s' acalá per tirarlós una pedra; per quant estava afcada no los ho va poré tirá, y plé de rabia digué.

—¡Malahida terra! per aquí amòllan els cans y ferman ses pedres.

* *

Còses que fan mal d' uys el veurerlós.

- 1.ª Un homo vey que sia verdós.
- 2.ª Un ignorant amb pretensions de sabi.
- 3.ª Un pòbre que sia orgullós.
- 4.ª Una fadrina xarradora poch aguda y banaula.
- 5.ª Un avaro qu' estima més els doblés, que son còs.
- 6.ª Un jovenet qu' abans de caure amb brassos de s' educació, ha caygut amb brassos de sa dolentia y des vici.
- 7.ª Un pare de familia derrotxadó vago y jugadó.

(Continuará.)

MESTRE GRINOS.

* *

COPIA ÍNTEGRA D' UNA CARTA QUE TROBAREM
ESCRITA A UN PAPÉ QUE SERVIA DE
CARTUTXO DE MONEOTS.

Llummayor 16 de Febrero de 1884.

Amigo maestro Bernardo uste sabe que emarchado los trabacadores y medicen que quieren cobrar el trabaco que yo los dico que el cueves uste memandarias el dinero y parese que me asfaltada a la palabra que me eys dada y es pero de uste que lunes omartes sin faltar los me mandeys porque me ynsultan yo no quiero que todos los dias me agan de decir no lo amandado y siuste vista que el cueves no podia ser mandar lo guesas mandado contes tacion que no podia acer asta el día que podia

Damian Tarrasa

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Bó, humil y tronera, es Don Pere.
SEMBLANSES.—1. En que dorm de dia.
2. En que surt de la mà.
3. En que sòna.4. En que surten a ròtlo s' hivèrn

XARADA.....—Cu-ye-ra.
PREGUNTA.....—Es Pou Colomé perque arriba fins a Infèrn.

CAVILACIÓ.....—Sanseloni.
FUGA.....—Germá, jo som de passada, Escoltau y ohireu.

ENDEVINAYA.—Sa llecènciá absoluta des servici de Rey.
¿D' aquesta òlla qu' en coleu si no vessa ó es foradada?

GEROGLIFICH.

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla sa sòlfa a un pellaté?
2. ¿Y una escola a un retgiment?
3. ¿Y els botifarrons a n' els criminals?
4. ¿Y un buñól a un ca d' aygo?

XARADA.

Primera y segona
Es un membre humá;
Segona y tercera
Molt se fá estimá;
Segona y primera
Adjetiu dará
Qu' a moltes polletes
Les sòl agradá;
Sa primera y quarta
Tothòm sòl mostrá;
Es tot un empleo
Qu' en dónes está;
Y no hey ha cap hòmo
Que 'l puga gosá.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

¡OH, CANS!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

D. s' .ll. q. . t. .n s.s m.ns
q. .tr. d.bl.s m' h. d. d.
. s.n. l. d..x .n.
y t.n .m.chs c.m .b.ns.

ENDEVINAYA.

Naisch en comensá a fé fret
Y tench poch mesos de vida
Y muyr de gròssa ferida
De màrtell y guinavet.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

29 NOVEMBRE DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.